LIBRIS | We know books

DAVID WALLIAMS

Băiatul cu rochie

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din engleză de Ioana Vîlcu

arthur

Cuprins

LIBRIS We know books

1. Fără îmbrățișări 9
2. Tatăl cel gras 15
3. Sub saltea 29
4. Să vrei să dispari 41
5. Niște mâzgăleli 48
6. O eternitate și un pic 56
7. Lumina se strecoară pe lângă marginea perdelelor . . . 63
8. Pe covor cu Lisa 70
9. Bonjour, Denise! 80
10. Snackuri cu aromă de ceapă murată 88
11. „Tocurile astea mă omoară“ 93
12. O altă lume 98
13. Două ore de franceză 107
14. Liniștea ca zăpada 116
15. Nu mai era nimic de zis 124
16. Cu sau fără rochie 132
17. Maudlin Street 137
18. O mie de zâmbete 142
19. Târâtă prin noroi 152
20. Bluză și fustă 155
21. Mâini mari și păroase 164
22. A mai rămas de făcut un singur lucru 172

Mulțumiri 177

LIBRIS We know books

1 Fără îmbrățișări

Dennis era diferit.

Când se uita în oglindă, vedea un băiat de doisprezece ani cât se poate de obișnuit. Dar *se simțea* diferit – gândurile îi erau pline de culoare și poezie chiar dacă viața lui era uneori foarte plictisitoare.

Povestea pe care v-o spun începe aici, în casa obișnuită a lui Dennis, de pe o stradă obișnuită dintr-un oraș obișnuit. Casa lui era aproape identică cu toate celelalte case de pe stradă. O casă avea geamuri duble, alta nu avea. O casă avea aleea pietruită, altă casă avea pavaj în culori nebunești. O casă avea o mașină Vauxhall Cavalier parcată pe alee, alta avea un Vauxhall Astra. Diferențe mici-mici care nu făceau decât să sublinieze cât de mult semănau toate între ele.

Totul era atât de obișnuit, că ceva neobișnuit trebuia să se întâmple.

Dennis locuia împreună cu tatăl lui – care avea și el un nume, dar Dennis îi zicea „tata“, și așa o să-i spun și eu – și cu fratele lui mai mare, John, care avea paisprezece

ani. Lui Dennis i se părea frustrant că fratele lui avea să fie mereu cu doi ani mai mare ca el. Mai mare și mai puternic.

LIBRIS We know books

Mama lui Dennis plecase de-acasă în urmă cu câțiva ani. Înainte să se întâmple asta, Dennis se strecura afară din cameră și stătea în capul scărilor ca să asculte cum maică-sa și taică-său strigau unul la altul. Asta până când, într-o zi, strigătul acela a încetat.

Ea plecase.

Tata le-a interzis celor doi băieți s-o mai pomenească vreodată pe mama. Și, la scurt timp după plecarea ei, a dat o tură prin casă și a adunat toate pozele cu ea, iar apoi a făcut un mare foc afară și le-a ars.

Dar Dennis a reușit să salveze o poză.

O singură fotografie a scăpat din văpaia flăcărilor, dansând în aer din cauza căldurii focului, apoi plutind prin fum până când a aterizat într-un tufiș.

Când a început să se însereze, Dennis s-a furișat afară din casă și a recuperat poza. Era arsă și înnegrită pe margini și când a văzut-o așa s-a întristat, dar, când a întors-o spre lumină, și-a dat seama că imaginea era la fel de clară și de luminoasă ca întotdeauna.

Înfățișa o scenă veselă: John și Dennis mai mici, împreună cu mama la plajă. Mama era îmbrăcată cu o rochie drăguță, galbenă cu flori. Dennis iubea rochia aia; era plină

LIBRIS | We know books

de culoare și de viață și moale la atingere. Când mama o îmbrăca însemna că venise vara.

După plecarea ei, mai fusese cald afară, dar în casa lor nu prea mai fusese vară.

În poza aceea, Dennis și fratele lui purtau slip, țineau în mână cornete cu înghețată și erau mânjiți pe la gură cu înghețată de vanilie. Dennis ținea poza în buzunar și în fiecare zi se uita pe furiș la ea. Mama lui era dureros de frumoasă în poză, chiar dacă avea zâmbetul puțin nesigur. Dennis se uita la ea ore în șir și încerca să-și imagineze la ce se gândise mama lui când fusese făcută poza.

După plecarea mamei, tata n-a mai prea vorbit, dar, când avea ceva de zis, de cele mai multe ori țipa. Așa că Dennis a ajuns să se uite mult la televizor, mai ales la

emisiunea lui preferată, *Trisha*. Dennis văzuse un episod din *Trisha* în care era vorba despre depresie și credea că poate tatăl lui suferea de așa ceva. Dennis adora emisiunea asta. Era un talk-show care se difuza în timpul zilei și în care oamenii obișnuiți aveau ocazia să vorbească despre problemele lor sau să-și insulte neamurile, iar gazda era o femeie care părea binevoitoare, dar era foarte critică, și pe care o chema, ca să vezi... Trisha.

O vreme Dennis a crezut că viața fără mama lui o să fie un fel de aventură. O să stea până noaptea târziu, o să mănânce chestii comandate și o să se uite la emisiuni comice necioplite. Însă, pe măsură ce zilele se transformau în săptămâni și săptămânile în ani, și-a dat seama că asta nu era deloc o aventură.

Era pur și simplu o situație tristă.

Dennis și John se iubeau cumva unul pe altul, dar așa cum iubești pe cineva doar pentru că ți-e frate. Dar John punea dragostea asta la încercare destul de des făcând tot felul de lucruri care lui i se păreau amuzante, cum ar fi să se așeze pe fața lui Dennis și să tragă pârțuri. Dacă pârțâiala ar fi un sport olimpic (când scriu asta mi se spune că nu este, ceea ce mi se pare un mare păcat), el ar fi primit o mulțime de medalii de aur și probabil că regina l-ar fi făcut cavaler.

Acum, cititorule sau cititoareo, poate crezi că plecarea mamei lor i-ar fi apropiat pe cei doi frați.

LIBRIS | Mai mult de citit

Din păcate, nu a făcut decât să-i îndepărteze.

Spre deosebire de Dennis, John era măcinat de o furie tăcută din cauza plecării mamei și era de-acord cu tata că era mai bine să n-o mai pomenească niciodată. Era una dintre regulile din casa lor:

Nu vorbim despre mama.

Nu plângem.

Și (cea mai rea dintre toate) nu ne îmbrățișăm.

Pe de altă parte, Dennis era doar măcinat de tristețe. Uneori îi era atât de dor de mama, că plângea noaptea în

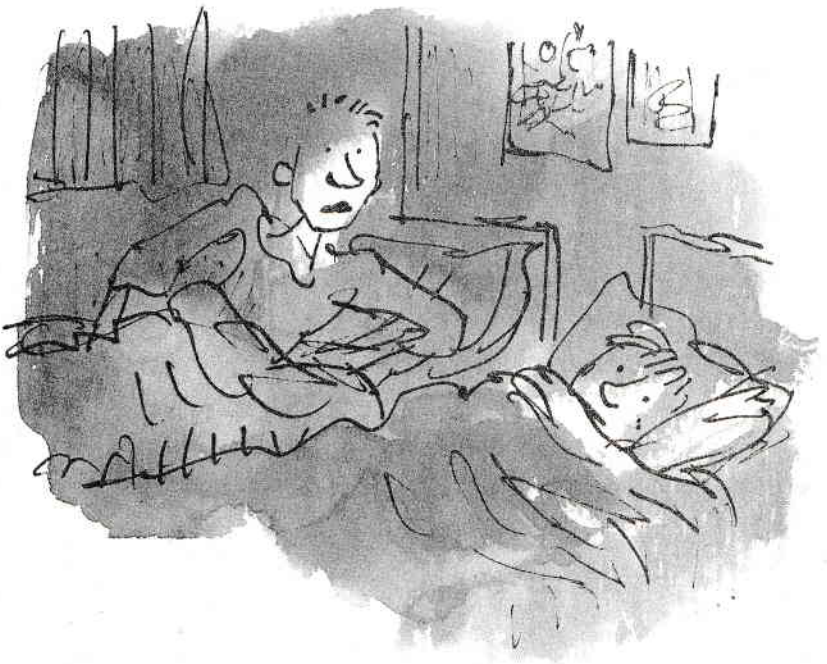

pat. Încerca să plângă cât mai încet, pentru că împărțea camera cu fratele lui și nu voia ca John să-l audă.

Dar într-o noapte suspinele lui Dennis l-au trezit pe John.

— Dennis? Dennis? Acum de ce mai plângi? l-a întrebat John de la el din pat.

— Nu știu. Doar că... păi... pur și simplu îmi doresc ca mama să fie aici și toate alea, i-a răspuns Dennis.

— Păi nu mai plânge. A plecat și nu se mai întoarce.

— N-ai de unde să știi...

— Nu se mai întoarce niciodată, Dennis. Acum termină cu plânsul. Numai fetele plâng.

Dar Dennis *nu se putea* opri din plâns. Durerea venea în valuri înăuntrul lui, ca și cum marea îl izbea din toate părțile, aproape înecându-l în lacrimi. Însă nu voia să-l supere pe fratele lui, așa că a plâns cât de încet a putut.

„De ce era Dennis diferit?“ aud că întrebi. Doar băiatul ăsta trăia într-o casă obișnuită, de pe o stradă obișnuită dintr-un oraș obișnuit.

Ei bine, nu vreau să-ți spun chiar acum, dar s-ar putea ca titlul acestei cărți să fie de fapt un indiciu...

LIBRIS We know books

2 Tatăl cel gras

Tatăl lui Dennis a sărit în sus și a strigat de bucurie. Apoi l-a tras pe Dennis și l-a îmbrățișat tare de tot.

— Doi la zero! a zis el. Le-am arătat noi, nu-i așa, fiule?

Da, știu, am zis că în casa lui Dennis lumea nu se îmbrățișa. Dar asta era ceva diferit.

Era vorba despre fotbal.

În casa lui Dennis era mai ușor să vorbești despre fotbal decât despre sentimente. El, John și tata iubeau fotbalul și împreună se bucurau și (de cele mai multe ori) se supărau când urmăreau meciurile echipei lor preferate locale, care juca în divizia a treia.

Dar, în secunda în care se termina meciul și arbitrul sufla în fluier, părea că sunetul acela semnaliza și întoarcerea la regulile lor stricte în privința îmbrățișatului.

Lui Dennis îi era tare dor să fie îmbrățișat. Mama lui îl îmbrățișa foarte des. Era atât de caldă și de moale, iar lui îi plăcea tare mult când îl lua în brațe. Majoritatea copiilor de-abia așteaptă să crească și să se facă mari,

LIBRIS We know books

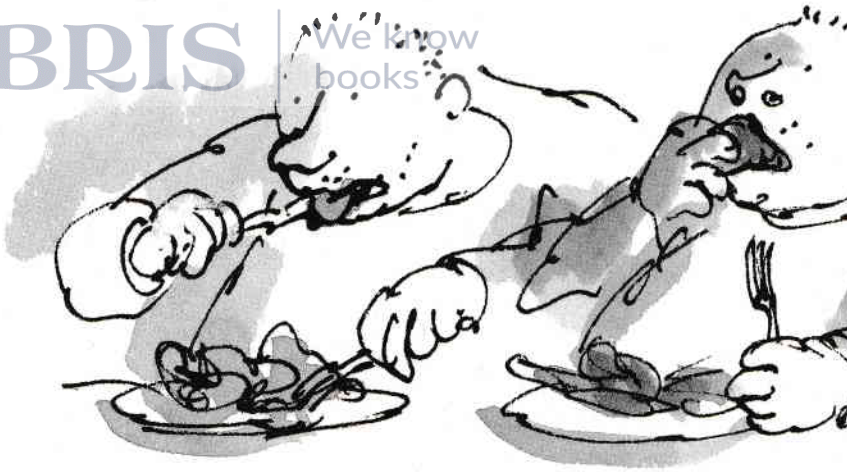

dar lui Dennis îi era dor să fie mic și să-l ia mama lui în brațe. În brațele ei se simțea cel mai în siguranță.

Mare păcat că tatăl lui Dennis nu-l îmbrățișa aproape niciodată. Oamenii grași sunt numai buni de îmbrățișat, sunt plăcuți și moi, ca o canapea mare și comodă.

A, da, nu ți-am zis? Tata era gras.

Foarte gras.

Tata era șofer de camion pe distanțe mari. Se vedea că doar stătea pe scaun și conducea. Se mișca doar cât să meargă până la cafenelele din benzinărie ca să mănânce diverse combinații de ouă, cârnați, șuncă, fasole și cartofi prăjiți.

LIBRIS We know books

Uneori, după micul dejun, tata mânca două porții de cartofi prăjiți. S-a îngrășat tot mai mult după plecarea mamei. Dennis a văzut un episod din *Trisha* despre un bărbat pe nume Barry care era atât de gras, că nu putea să se șteargă singur la fund. Spectatorilor din platou li s-a spus ce mănâncă zi de zi, iar ei au zis „ooo“ și „oooaa-aa“ cu un amestec ciudat de încântare și groază.

Apoi Trisha l-a întrebat:

— Barry, faptul că mama sau tatăl tău trebuie să te șteargă la... dos... nu te face să vrei să slăbești?

— Trisha, pur și simplu ador mâncarea, i-a răspuns el cu un aer de superioritate.

LIBRIS We know books

Trisha a zis despre Barry că „își găsește alinarea mâncând". Trisha era bună la fraze de genul ăla. Până la urmă și ea trecuse prin multe perioade dificile. Barry a plâns puțin la final, iar în timp ce se difuza genericul Trisha a zâmbit cu tristețe și l-a îmbrățișat, deși îi era greu să-l cuprindă cu brațele, din moment ce Barry era de dimensiunea unui mic bungalow.

Dennis se întreba dacă și tatăl lui își găsește alinarea mâncând, mai înfulecând un cârnat sau o felie de pâine prăjită în plus la micul dejun ca să – în cuvintele folosite de Trisha – „umple golul dinăuntru". Dar nu cuteza să-i împărtășească gândul ăsta tatălui său. Și așa tatei nu-i plăcea că Dennis se uita la emisiunea aia.

— E doar pentru fete, îi spunea.

Dennis visa ca într-o zi Trisha să-i dedice doar lui o emisiune cu numele *Pârțurile fratelui meu miros foarte urât* sau *Tatăl meu are o problemă cu biscuiții Hob-Nob*. (În fiecare zi după ce se întorcea de la muncă, tata mânca un pachet întreg de biscuiți Hob-Nob, ce-i drept, delicioși.)

Așa că, atunci când Dennis, John și tatăl lor jucau fotbal, tata stătea mereu în poartă pentru că era foarte gras. Lui îi plăcea, pentru că nu trebuia să alerge așa de mult. Poarta era formată dintr-o găleată întoarsă cu fundul în sus și dintr-un butoiaș de bere gol, care rămăsese